

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8634/2555

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต โจทก์ นายสุชาติ เข้มแข็ง จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.อ. มาตรา 352

ย่อ / หลักกฎหมาย

ก. ตรวจค้นพบลูกกุญแจของกลางที่ตัวจำเลย เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2548 หลังจากวันที่จำเลย อ้างว่าเก็บลูกกุญแจของกลางได้สองวัน ทั้งที่จำเลยทราบดีว่ามีการพยายามติดตามหาเนื่องจาก เป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับการรักษาความปลอดภัยในโรงแรม จึงฟังได้ว่าจำเลยเบียดบังลูกกุญแจ ของกลางซึ่งเป็นทรัพย์สินหายดังกล่าวไว้โดยทุจริต แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์ หรือรับของโจร แต่ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานยักยอกทรัพย์สิน หาย ตามป.อ. มาตรา 352 วรรคสอง จึงเป็นข้อแตกต่างในรายละเอียดมิใช่ต่างกันในเรื่องสาระสำคัญ และไม่ถือว่าเกินค่าขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ เมื่อจำเลยมิได้หลง ต่อสู้เนื่องจากนำสืบรับข้อเท็จจริงในส่วนนี้ ศาลฎีกาจึงลงโทษจำเลยฐานยักยอกได้ ตามป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334, 335, 357 จำเลยให้การ ปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (11) จำคุก 1 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลย มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคแรก โทษจำคุกให้บังคับตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการแรกว่า มีการ กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ลูกกุญแจมาสเตอร์ของกลางเกิดขึ้นหรือไม่ เห็นว่า การที่โจทก์มีนาย สุขชัยเป็นพยานเพียงปากเดียวที่เบิกความอ้างว่าลูกกุญแจสูญหายไปจากลิ้นชักโต๊ะทำงานของ พยาน เมื่อพิจารณาประกอบข้อเท็จจริงดังที่นายสุขชัยเบิกความด้วยว่า หลังจากไม่พบลูกกุญแจ พยานรายงานให้หัวหน้าฝ่ายของพยานทราบ ช่วยกันค้นหาและปิดประกาศในห้องทำงานของ พยาน ทั้งที่ควรทราบดีว่าเป็นเรื่องสำคัญซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อการรักษาความปลอดภัย ห้องพักในโรงแรม ซึ่งนอกจากจะแสดงถึงความไม่มั่นใจว่าจะมีคนร้ายลักลูกกุญแจไปจากลิ้นชัก โต๊ะทำงานของพยานหรือเป็นการทำลายจนต้องพยายามช่วยกันค้นหาแล้ว จากสภาพโต๊ะทำงาน ของนายสุขชัยก็ไม่ปรากฏร่องรอยการงัดทำลายเพื่อเปิดลิ้นชักที่ถูกล็อกไว้หากมีคนร้ายเข้า ลักทรัพย์ดังข้อกล่าวอ้าง รวมทั้งยังได้ความตามที่นางสาวดวงรวีและนายสุขชัยเบิกความ ทำนองเดียวกันด้วยว่า หลังจากเกิดเหตุนายสุขชัยถูกย้ายให้ไปทำงานตำแหน่งอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการ ใช้กุญแจ และยังถูกออกหนังสือตักเตือนในเรื่องปฏิบัติงานบกพร่องตามสำเนาแบบรายงาน ความประพฤติของพนักงาน ดังนี้ เพียงการที่นายสุขชัยพยานโจทก์เบิกความว่าลูกกุญแจของกลาง สูญหายไปจึงอาจเกิดขึ้นจากสาเหตุอื่นอันเป็นความบกพร่องต่อหน้าที่ตามที่ถูกตักเตือน กรณีเกิด ความสงสัย ไม่อาจรับฟังได้ว่าการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์เกิดขึ้นดังที่ศาลล่างทั้งสอง วินิจฉัยมา และไม่อาจสันนิษฐานให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยว่าการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์

เกิดขึ้นจริง จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคหนึ่ง แม้จำเลยเป็นผู้ครอบครองลูกกุญแจของกลางที่สูญหาย เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่ามีการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามฟ้องเกิดขึ้น การกระทำของจำเลยจึงขาดองค์ประกอบความผิดฐานรับของโจรตามที่จำเลยฎีกา และเมื่อการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานรับของโจร จึงไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาข้ออื่นของจำเลยเกี่ยวกับความผิดฐานดังกล่าว เพราะไม่ทำให้ข้อวินิจฉัยของศาลฎีกาในส่วนนี้เปลี่ยนแปลงไป ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น อย่างไรก็ตาม การที่จำเลยครอบครองลูกกุญแจของกลางไว้จึงมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่าลูกกุญแจของกลางเป็นทรัพย์สินหายซึ่งจำเลยเก็บได้แล้วเบียดบังไว้โดยเจตนาทุจริตอันเป็นความผิดฐานยักยอกทรัพย์สินหายหรือไม่นั้น นอกจากได้ความตามที่นายสุขชัยเบิกความว่า หลังจากพยานทราบว่าการสูญหายของลูกกุญแจของกลางสูญหาย พยานพยายามค้นหาและปิดประกาศ และจำเลยอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความรับว่า จำเลยเก็บลูกกุญแจของกลางได้ที่สนามหญ้าหน้าห้องอาหารของโรงแรมเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2548 หลังจากลูกกุญแจสูญหายไปนานถึง 11 เดือนเศษ โดยสภาพและขนาดของลูกกุญแจของกลางที่มีขนาดเล็ก จึงถือได้ว่าลูกกุญแจของกลางเป็นทรัพย์สินหาย การที่นายภิกขิตติเทพตรวจค้นพบลูกกุญแจของกลางที่ตัวจำเลยเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2548 หลังจากวันที่จำเลยอ้างว่าเก็บลูกกุญแจของกลางได้สองวันทั้งที่จำเลยทราบดีว่ามีการพยายามติดตามหาเนื่องจากเป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับการรักษาความปลอดภัยในโรงแรม จึงฟังได้ว่าจำเลยเบียดบังลูกกุญแจของกลางซึ่งเป็นทรัพย์สินหายดังกล่าวไว้โดยทุจริต แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร แต่ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานยักยอกทรัพย์สินหายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 352 วรรคสอง จึงเป็นข้อแตกต่างในรายละเอียดมิใช่ต่างกันสาระสำคัญ และไม่ถือว่าเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ เมื่อจำเลยมิได้หลงต่อสู้เนื่องจากนำสืบรับข้อเท็จจริงในส่วนนี้ ศาลฎีกาจึงลงโทษจำเลยฐานยักยอกได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 192 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 215 และมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคสอง จำคุก 6 เดือน ปรับ 2,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี นับแต่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก

องค์คณะ

วิรุฬห์ แสงเทียน · นิยุต สุภัทรพาหิรผล · ปदारณิ ลัดพลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8634/2555>